

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

Štev. 5.

V Ljubljani, dne 1. maja 1910.

Leto XXX.

Pesmi.

Oton Župančič:

Telesa naša.

Telesa naša — vrči dragoceni,
v njih shranjena vsa dedščina davnin,
peko nas v prsih soki njih ognjeni,
kipeča slà radosti, bolečin.

Vzgon bitij nerojenih kri nam polje,
življenje njih, ki bodo, rije v nas,
in kal s kaljo se za prvenstvo kolje,
bodočnost oblikuje svoj obraz.

Nje volja je močnejša nego naša
in vkup nas biča, ženo in moža --
proklet, kedor voljan je ne prenaša:
sam se izobčil je izmed sveta.

Razgled.

Sinji se jezero, blesti se breg:
med polji hiše, med gozdovi sneg;
dva veletoka v dalji sijeta:
zemlja, nebo, si vale pijeta.

Tam med sinjinami, kot bel labod,
kot da ga sanjam, plava v solncu brod;
galebi tu srebrni vstajajo —
so moje misli, ki to vzhajajo?

Te gledam, svet ubranih harmonij
kot tujec tujca: tukaj jaz — tam ti?
Sem te ustvaril, in sva jaz in jaz,
in vidim le v zrcalu svoj obraz?

Ti bil si, mene ni bilo, ti boš . . .
A zdaj, za hip, je vstal iz tebe mož,
začutil, da je s tabo zvezan prost,
in v tebi, sebi večnost, blaženost.

Večer v pristanu.

Elektrika, plin, rdeči, zeleni signali —
kot bi se žonglerji s slepečimi noži igrali,
vse mešajo, mečejo semtertja jezera vali.

Kar parnik z lopatami ves ta nemir še vznemiri,
ugasne odsvit, spet plasne, v elipsah se širi,
z verigami zvonci, piščalke z rogovi v prepiri.

Navàl na mostiče, pozdravi sprejema, slovesa,
in petje in vzkliki, in tajna solzà iz očesa,
in dim in zastave — fantastična v vihri drevesa.

A dvigni oko: tam, po vsemirja dvori
mirnó razstavljeni nebeški kori.

Jadra.

Mnogo jader po gladini,
mного krepkih duš pod njimi —
z vsakim jadrom hrepenenje,
z vsako dušo je usoda.

Da, tako sem rekel, bratje:
ni je v solncu, ni je v vetru,
ni v valovih je nemirnih —
v krepkih dušah je usoda.

